

Nicoleta Ignat

Parfum de serafimi
-poezie Reiki-

LETRAS
Scrise. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IGNAT, NICOLETA

Parfum de serafimi : poezie reiki / Nicoleta Ignat. -

Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-80-5

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Nicoleta Ignat. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: Nicoleta Ignat

Design copertă: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

În căutarea adevărului

În primăvara anului 1977, la câteva zile după marea catastrofă ce a îndoliat sufletele românilor, am coborât din astral și am îmbrățișat lumescul în București.

Primul semn că m-am născut norocoasă.

Vremurile vitrege i-au forțat pe părinți să mă lase în grija bunicilor la țară, până la vârsta de 6 ani. Între timp, ei s-au mutat cu serviciul în Călărași, unde am urmat cursurile școlii primare și gimnaziale. La insistențele bunicii, care își dorea să devin învățătoare, am absolvit Liceul pedagogic din Slobozia. M-am întors în Ciocănești pentru câțiva ani, ca și cadru didactic, deoarece mă atașasem atât de mult de locul copilăriei mele, încât nu aveam de gând să-l mai părăsesc.

Primul semn că m-am născut călătoare.

Cum viața are planurile ei dinainte stabilite, energia iubirii m-a readus în București, în momentul în care mi-am cunoscut partenerul de viață. Primii 10 ani petrecuți în orașul natal au fost „normali”, aveam o locuință, lucram în învățământ, program de 4 ore, mult timp liber pe care îl umpleam, în cea mai mare parte, stând în fața televizorului. Acea cutie zgomotoasă reușise să mă convingă de așa zisa realitate pe care mi-o prezenta și să-mi umple mintea cu tot felul de gunoaie.

Duceam o viață gri, anostă, în care normalitatea și confortul mă țineau sclava propriei minți.

Primul semn că m-am născut o persoană spirituală a fost când, la o vârstă destul de fragedă, am pus întrebările: „Eu cine sunt?” și „Cine l-a creat pe Dumnezeu?”

În mod firesc, cu dorința de a descoperi sursa durerii omenirii, am început să merg la seminarii de dezvoltare spirituală, yoga, Reiki.

După absolvirea facultății, mi-am dat demisia din învățământ. Eu și mintea mea geamănă am vândut casa, am părăsit „cuibul” și ne-am avântat în necunoscut. Am călătorit mulți ani, am locuit în diverse orașe din țară și străinătate, am vizitat locuri pe care doar în filme avusesem ocazia să le văd, am cunoscut oameni cu vibrații de la cele mai ridicate până la cele mai scăzute. Toți mi-au fost profesori, unii buni, alții răi, care m-au ajutat să-mi găsesc echilibrul. M-am oglindit în fiecare dintre ei, am adus în lumină proprii mei demoni interiori, am învățat să iert.

Am avut nevoie de timp ca să-mi dau seama că nu există timp, a trebuit să caut, să meditez mii de ore, pentru a descoperi că nu este nimic de găsit. Totul este Aici și Acum. Adevărul a fost, este și va fi mereu în mine.

Iisus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” Sinele fiecăruia dintre noi este adevăr, cale și viață. Omul, prin propriile convingeri, își creează realitatea.

Eu sunt o lume, tu ești o altă lume, celălalt este o altă lume. Prin legea rezonanței ne atragem unii pe alții sau ne respingem, exact ca planetele în Univers. Singura barieră în calea adevărului este frica, cel mai puternic demon implantat în noi, prin programarea din primii 7 ani de viață. Atunci ni se spune că există bine și rău, iar cum noi suntem spirite libere venite dintr-o lume nonduală, dornice de experiențe de orice fel, începem să ne simțim vinovați. De aici pornește toată suferința.

Cum societatea e clădită din etichete, am să mă prezint ca Terapeut- Maestru Profesor Reiki și Specialist Reflexolog, însă adevărul este că sunt o lume care s-a redescoperit, a găsit eternitatea în clipă, o lume care se simte interconectată cu tot Universul. Mi se pare normal să împărtășesc cu voi, cei care sunteți pregătiți să renunțați la suferință, tainele vindecării.

ai fost, ești și vei rămâne
căci cu clipa tu te miști
prin culoarea ce te animă
ești săgeată de lumină

dă deoparte gânduri, fapte
trupul dornic de schimbări
și-ai s-auzi cum clipa-ți spune
c-ai fost, ești și vei rămâne

Dacă doare, nu-i iubire

dacă iubirea doare, numește-o demon fin
nu da parfum de floare unui trufaș ciulin
pasul inversat în drumul spre lumină
e piedică în suflet, nor greu de amăgire

dacă iubirea doare, îmbrac-o în adevăr
aruncă de pe tine mantaua de balaur
lumina sfintei clipe îți prinde-n plete astre
ce aprind norii din cer, cu ochi scăldați în aur

iubindu-te pe tine, apuci cărări de stele
devii o lumânare aprinsă în tăcere
cu stropi de roșu soare deschizi zăvoare vii
în sufletul tău cald se așterne pacea lumii

încapi în zbor ales de ceruri neumblate
cu aripi îmbrăcate în parfum de serafimi
acum ajungi să fii iubire și adevăr
pentru a atinge cerul, te lepezi de nevoi

Nevoia de mister

Imaginează-ți cum ar fi să știi, încă de la început,
ce planuri, pentru tine, soarta a făcut
să știi tot ce o să faci, ce se va întâmpla
ce vârstă vei avea când suflul ți-l vei da
ce o să aduci pe lume, cu ce o să te fălești
ai vedea data morții, toți pașii ce-i urmezi
ai ști cu siguranță unde te situezi
în sufletul și mintea celor ce-i întâlnești
Nu te-ai simți captiv în propriul tău proces
ce viața ți-l oferă, fără a avea de ales?

Eu cred că legea firii stă în sufletele treze
lipsite de nevoia de a fi marionete
executanți fideli ai minții programate
de mari oșteni de vise ce vând realitate
Cred în puterea minții și-n sulfete pereche
ce au rolul să aprindă lumina în întuneric
conduse spre visare prin zbor desprins din nori
aduc mister în lume, pe cale de aventură

Un spirit neconstrâns de reguli sociale
nu caută iubirea, o are în visare
cu cât mai multe flăcări se aprind și ard în lume
cu atât preschimbă frica în sursă de iubire
ca viața să urmeze un curs evolutiv
misterul e nevoia, nu siguranța minții

Iubirea din tăcere

Iubirea toarce fire în tăcere
ce țes povești cu alean și mângâiere
ca cea a pomului ce ține -n el credința
că din sămânță roditoare a înflorit ființa
nu face nazuri printre trecători
e bucuros de orice privitor
acoperă smerit cu umbra sa
cărarea legământului cu viața
chiar de-i furtună vitregă și aspră
nu dă vreun semn c-ar vrea să o oprească
acceptă și respectă orice clipă
cu rădăcini de soare întinse către frică
cu toate că e bun și primitor
se întâmplă să întâlnească o lamă de topor
nu-și țipă frunzele plângându-se de soartă
își varsă la picioare seva toată
din liniștea în care se împresoară
iubirea își cântă versul în ciot și rană

Calea vieții

ce încurajator îmi pare
să văd zâmbete de soare
izvorâte de sub piatră
orice cale are o șansă

calea vieții sapă în stânca
ce privirea o închide
flori de soare înaripate
înalță cărări divine

ce încurajator îmi pare
să văd zâmbete de floare
într-un spațiu limitat
din tristețe au evadat

Pentru tine

Pentru tine dimineața
își arată zilnic fața
strânge stropi de rouă în pleoape
suflă vânticel cu șoapte
încărcate de speranță
Bucură-te, ești în viață!

Pentru tine clipa bate
poarta inimii s-o crape
lumea largă în ea să încapă
făcând saltul peste soartă
vezi întregul a ta față
Bucură-te, tu ești viață!

Adânca întrebare

Cine ești,
dincolo de lumea aceasta suferindă?
Ce ești,
un spirit întrupat într-o nălucă?
Unde ești
în spațiul acesta infinit,
în clipa colorată sau în mintea rătăcită?

Dacă...

dacă moartea ar fi sfârșit
ar însemna că nu există infinit
dacă un început de tot s-ar termina
n-ar putea fi prezent acum sau altcândva

dacă rugina toamnei dezbracă un copac
înseamnă ca amândouă sunt țel nelimitat
dacă o frunză în vânt nu ar cunoaște zborul
n-ar exista rugina, nici toamna și nici pomul

Observatorul

Prezența mă desparte până la atomi
Liber își fac jocul în trupul pământesc
Cu cât distanța dintre ei se așterne
Cu atât devin mai dornici de frumos
În spațiul primitor de clipe colorate
Un creator, pe pânza lui, talentul și-l revarsă
Eu sunt observatorul mărețului tablou
Cu cât privesc la el, simt că mă întorc acasă

Prezența din lumină

Realitatea ce o știm
e un vis închipuit de minte
atâta timp cât clipa fuge
e doar părerea unui fulger

O rază a flăcării divine
e prinsă în vreme și-n sistem
deșert în gânduri, falși nori de odihnă
realitatea e prezența din lumină

Ce suntem noi?

Pentru Dumnezeu suntem niște experimente?
Ne programează,
reprogramează,
stă acolo, sus, mârșnit
așteptând să ne pedepsească
sau suntem chiar Dumnezeu
care se experimentează prin noi,
însăși experiența?

Lumea poetului

Eu doar o lume vreau să știu,
lumea poetului
în care răsăritul se îmbină cu asfințitul
din flacăra iubirii apare infinitul

lumea în care cresc aripi în inimi
pacea din nori aude durerea mulțimii
sunete joase se înalță pe note de vânt
scăldate cu soare în roua de gând

lumea în care ochii-și deschid calea spre cer
iubirea înseamnă să permiți orice
divina culoare se așterne pe trup
pieptu-i fierbinte și-n cer și-n pământ

lumea în care un om e o icoană
pictată cu artă de un bun creator
cu fluturi ce zburdă din suflete în nori
deasupra coroanelor cu nuanțe de zbor

Suprema iubire

când iubești, iubești și atât
fără un scop sau vreun motiv
ții aprinsă în piept credința
stea ce arde neputința

când iubești, iubești și atât
rupi al fricii legământ
norii negri prinși în zare
devin sursa ta de soare

iubirea fără reguli, condiții și așteptări
e zbor atins de darul trimis de Dumnezeu
cum florile de câmp primesc parfum și straie
așa și tu obții divina desfătare

Iertarea

Întoarcerea acasă
Simfonia universului în fiecare simț
Întregul cuprins în bătaia inimii
Veșnicia culorilor în prezent
Eliberarea sinelui, cu păstrarea iubirii
Iertarea

Meditație

când apare suferința, sinele își cere tribut
lasă vechea energie să coboare în pământ
să străbată adânc oceanul vălurit de sentimente
ghizi din liniștea celestă își fac zborul către ele

de la începutul firii, suntem suflu prins în lut
ne îndreptăm spre cerul mare, prin proiecții de avânt
până în casa luminată de culoarea violetei
treci prin marea arzătoare, prin albastru și prin verde

se aștern povești diverse peste sufletul ușor
ce, din pana unui nor, se transformă în beton
lăsând poarta dinspre soare să primească naratori
se inundă cu lumină toată piatra de puhoi